

beperking opleggen dan met den stroom te worden mede gezogen. We moeten ons leven instellen op het dienen, op de zelfverloochening.

Daarbij moet de Kerk het middelpunt zijn. In ons intelligent met haar medeleven, in bereidheid tot het dienen in de ambten of bij het stoffelijk beheer. Ook in het kerkgaan. De kerkgang eischt ook wel zelfverloochening. De prediking is niet altijd opwekkend, prikkelt soms door onoordeelkundige beweringen, gemis aan tact, aan fijngevoeligheid. We bleven liever thuis ons wijden aan goede lectuur. Er zijn ook nog andere verontschuldigheden.

Velerlei arbeid roept en schijnt de achterstelling van de kerk te rechtvaardigen. Zooveel arbeid voor het verenigingsleven, zooveel arbeid op cultuurgebied, zooveel studie, alles in dienst van het eigen beginsel. Maar wat blijft er over voor de kerk? Amper één kerkgang. Immers de geestelijke spankracht was zoozeer op den eigen arbeid — Christelijke arbeid natuurlijk! — gericht geweest, dat de kerk niet ook nog mocht vergen dat men de godsdienstoefening bezocht.

Vermoeidheid, zenuwspanning, huiselijke plichten, maatschappelijke verplichtingen, verplichtingen uit de verkregen positie voortvloeiende. O, ja, de kerk. Dat is jammer. Eigenlijk ook overdeven die eischen van kerkgaan.

Zoo komt de kerk achteraan. Zoo miskent men den zegen die er ligt in het kerkgaan juist wellicht het meest, als zij met zelfverloochening gepaard gaat. Zoo leert ook de jeugd het kerkgaan af. De Dienst des Woords verliest centraal karakter.

Als tweede eisch noemde ik: getuigen.

Veelszins wordt dit zoo opgevat, dat we met ons woord moeten opkomen tegen ongelooft en afwijking en voor het Evangelie. En zeker, als God ons de gave gegeven heeft om met takt te spreken, dan mogen we die gave niet ongebruikt laten, dan moeten we die zelfs opwekken. Maar we moeten vooral in het getuigen groote voorzichtigheid betrachten. Niets opzettelijks erin leggen, sober zijn. Wie de gave van spreken niet heeft, zwijge liever.

Want meer dan van spreken moet er getuigenis van ons leven uitgaan.

Van ons kerkelijk leven en van ons persoonlijk leven.

Van ons kerkelijk leven.

En dan schrikken we even als we denken aan het boven geciteerde woord. Is dat de indruk, die ons kerkelijk leven naar buiten maakt?

We mogen echter daartegenover stellen den velerlei zegenrijken arbeid, die van onze kerken uitgaat. Wanneer we nagaan het zeer omvangrijke binnen-kerkelijk leven in den arbeid onzer predikanten, der ouderlingen en der diakenen, in jeugd-organisatie en in alles wat voor het behoud der leden wordt gedaan, ook in den arbeid b.v. onder de verstrooiden in Ned. Indië, onder de Nederlanders in Noord-Frankrijk, vooral ook in het rijke zendingswerk in Indië, de evangelisatie, de Jodenzending, dan kunnen we toch niet anders dan dankbaar zijn voor al wat God ons daarin schenkt.

Getuigen ook door ons persoonlijk leven.

We staan hierin veelzins schuldig. Die schuld willen we belijden en ons daarover veroortmoeden.

En we eindigen dit woord met de bede, dat zelfinkeer ons moge leiden tot God en dat wij langs dien weg ertoe mogen worden gebracht, ons leven bij vernieuwing te wijden aan Christus, aan Zijn kerk en door Zijn kerk en haar werk aan deze wereld.

A. J. L. VAN BEECK CALKOEN.

UIT DE SCHRIFT

Gods Volkenbond.

Te dien dage zal er een gebaande weg wezen van Egypte naar Assyrië, dat de Assyriërs in Egypte en de Egyptenaars in Assyrië komen zullen, en de Egyptenaars zullen met de Assyriërs den HEERE dienen.

Te dien dage zal Israël de derde wezen met de Egyptenaars en met de Assyriërs, een zegen in het midden van het land. Jes. 59:23, 24.

In het licht van dit woord begrijpen we, dat we van genade zoo vaak te klein denken en te gering. Als we de gedachte hebben, dat een klein getal uit de groote wereld der volkeren wordt gered en gerukt, en dat heel die groote wereld verloren gaat voor God en voor de zaligheid.

Maar wie dit woord der Schrift leest, verstaat, dat genade meer is en anders is; dat de wereld niet verloren gaat; dat God de groote volkeren-massa niet overgeeft ten triomf aan den duivel, maar, „dat God Zijn Zoon gezonden heeft in de wereld, opdat de wereld behouden zou worden door Hem”.

Zoo zegt het hier immers de profeet: dat er te dien dage een gebaande weg zal zijn van Egypte

naar Assyrië, en daarlangs onderling verkeer tusschen die twee volken, één van hart en één van zin.

Die twee volken der oudheid hebben eeuwen lang fel gestreden om de wereldheerschappij. Beide beziel door onderlingen doodelijken haat. Een van twee moest ondergaan, en is ook ondergegaan.

Maar Gods profeet, door den Heiligen Geest gedreven, ziet den nooit verwachten dag lichten aan de kim, dat die beide aartsvijanden saam verenigd één zullen zijn. De eeuwige vrede der volken komt! Wat in heel de oude wereld in geen menschenhart opgekomen is en voor krankzinnigheid uitgekreten zou zijn, dat komt: de volkenbond tusschen Egypte en Assyrië.

En: Israël zal de derde zijn in dien wonderlijken volkenbond. Israël, dat beurtelings door beide is verdrukt en verwoest, dat met een der twee zich zocht te verbinden tegen den ander — dat Israël zal met de beide aartsvijanden verbonden zijn. Geen alliantie, geen kleine entente tegen een der drie, neen, eeuwige vrede tusschen de volken onderling. Zoo wordt de toekomstige bond.

Zóó is het perspectief, dat de Geest des Heeren ontsluit in Zijn Woord.

Zóó zal het wonder van Gods genade zijn.

Want het karakter en de mogelijkheid van dien volkenbond wordt door twee aanwijzingen in dit woord van God bepaald.

In de eerste plaats, dat het zal zijn: te dien dage. Dat is: in den dag van Jezus Christus. In den tijd van de voleinding der Nieuw-Testamentische beëindiging. In den grooten en doorluchtigen dag, als het aangevangen werk der verlossing door den Geest en het bloed voltooid zal zijn.

Dat is dus reeds nu in aanvang en voleind bij de wederkomst des Heeren.

En in de tweede plaats, dat deze volkenbond tot grondslag hebben zal de vreeze des Heeren; de volken immers, die daarvan deel uitmaken, zullen samen den Heere dienen, zegt de profeet.

Gods komende volkenbond zal zijn gewerkt door de verzoening van den Middelaar en door de vernieuwing van den Heiligen Geest.

Zóó trekt het profetische Woord voor ons oog de lijnen der wereldgeschiedenis.

De wereld onzer dagen zoekt naar den vrede, maar er is verschrikking. De volken beginnen nu openlijk den krankzinnigen wedloop der bewapening weer. Besprekingen hebben geen resultaat. Vlootverdragen kunnen niet worden getroffen. Tot overeenkomst kan men niet komen. Wilde vrees tusschen de groote mogendheden dicteert steeds verdere bewapening, die steeds naderbij de mogelijkheid en waarschijnlijkheid van oorlog en cultuurvernietiging en wereldverwoesting brengt.

En God spot met het machteloos probeeren der volken om zonder Golgotha en zonder Christus Jezus, den Vrededorst, den eeuwigen vrede binnen te halen.

Alleen de Gekomene in Bethlehem, van Wien de Adventistijden weer spreken, zal den vrede der volken brengen door Zijn offer en door Zijn Geest. Niet Genève maar Bethlehem is de geboorteplaats van Gods heiligen Volkenbond.

En de Kerk van Jezus Christus heeft de heilige roeping, dat aan de wereld te boodschappen. De roeping, om aan de menschheid in haar omgeving voor te houden, dat Hij onze vrede is. Om te laten zien, dat Hij alle verhoudingen vernieuwen kan en wil. Om door woord en wandel te prediken, dat de conflicten door Hem worden opgelost.

Als nu eens heel de Christenheid dat liet zien, in haar dagelijksche leven, als ze eens toonde in de praktijk, dat de levensvragen worden opgelost door den vrede van Hem — wie zal zeggen, of niet haar levensprediking een machtige klop aan de deur der volken in Genève en door heel de wereld gaf.

De Kerk des Heeren kan den vrede der wereld niet brengen — dat doet alleen de Geest des Heeren. Maar laat de Kerk in haar prediking de stem des Heeren dan maar zijn.

En laat de Kerk aan de volken toch laten zien, dat Jezus Christus de vrede is. Laat ons eigen persoonlijk leven en ons woord één trouw getuigenis zijn, misschien door een paar menschen in de buurt slechts gehoord en gezien, dat Hij de conflicten oplost.

Dan is ons leven een mede-arbeider Gods zijn. Meewerken aan het groote werk Gods, die door storm en gerichten heen den heiligen Volkenbond brengen zal, voleind in den grooten Dag, als de Heere komt.

C. B.

KERKELIJK LEVEN

Bijvoegsel Staatsleer N. S. B. (II.)

In den bekenden toon wordt in het bijvoegsel beweerd, dat de „kwaadwillige” onverstandenen, zoowel van gereformeerde als van roomsche zijde, tegen de lieden van de N. S. B.-leiding „Hegels loftuitingen op den staat uitspelen”.

Beweerd wordt dan, dat de staatsleer der N. S. B. geen staatsabsolutisme gesteld heeft; dat de oppositie echter dit staatsabsolutisme bij Hegel — zij het dan ten onrechte — meent te vinden, dat men het dan weer aan de hoofdkwartierleiding der N. S. B. in den mond legt, of in de schoenen schuift. Dat evenwel dit hoofdkwartier zoo onschuldig is als een lam, ook in dezen.

Natuurlijk kan men op die manier altijd zijn pleit winnen. Het woord „absolutisme” kan men altijd weer een anderen inhoud geven; over en weer; de één kan dan het begrip anders interpreteren dan de ander; en dan altijd volhouden: ik aanvaard het wel, ik aanvaard het niet.

Het is dan ook een vrij overbodig kunstwerkje, als de aanhangsel-brochure breed gaat spreken over Hegel. Nergens wordt aangetoond, dat wat over hem gezegd is onzerzijds, onjuist is, al wordt dit gemakshalve later in een artikel dan maar zonder bewijs beweerd.

Vruchtbaarder ware het geweest, indien men nu eens niet over Hegel, doch over de N. S. B. gesproken had.

Over wat zij zelf den staat zoo al laat doen, wat zij als recht van den staat predikt.

We zullen het geheugen nog eens opscherpen.

In de ook in dit bijvoegsel nog steeds gehandhaafde brochure III heel het:

„PERSON is de naam voor den vrijen mensch, voor den mensch, die ZICHZELF het gebod geeft; „WEES PERSON EN LAAT DE ANDEREN ALS PERSONEN gelden”. Dit gebod kan ALLEEN gelden in een samenleving, die... etc. Deze... samenleving heet STAAT; het is de staat, die de menschen in hunne verhoudingen als huisgezin, als maatschappij en als staat zelf doet gelden ALS PERSONEN” (bl. 11). Later heel het: „De staat... gaat... boven het getal der toevallige, momenteel en slechts korten tijd levende burgers uit, om als geest der NATIE een PERSON te zijn met eigen verleden en toekomst, met eigen traditie en eigen karakter...” en wat daar verder volgt.

Dat is echter wat ieder normaal mensch onder staatsabsolutisme verstaat. ALLEEN de staat laat mij in mijn gezins-, mijn maatschappelijke verhoudingen gelden als persoon. Welja. Maar de jonge lui, die deze dingen napraten, zijn onrijp. Hier wordt aan den staat een „PERSONS”-praedicaal gegeven, dat hem eenzijdig tot een mythische figuur maakt, anderzijds de heeren, die met deze mythe de lieden dronken hebben gemaakt, in hun staats-verheerlijking brengt tot een dégradering van gezin, maatschappij, en natuurlijk ook kerk, welke onchristelijk zijn. ALLEEN in den staat kan het „gebod” van daareven gelden, naar het heet. NIET dus in gezin, niet in maatschappij, niet in kerk. Christenen, die niet begrijpen, dat dit een streep haalt door Zondag XII, 2e vraag, door hun leer van zonde en verlossing, van de ambts-gedachte en van het koninkrijk der hemelen, hebben van hun christendom even weinig begrepen, als ze van deze „geleerdheid” hebben verstaan. Heden slikken ze de onverteerde brokken van dit zwaar-filosofisch voedsel in, morgen worden ze onthaald op vermaningen, om niet naar abstracte betoogen te luisteren — van tegenstanders.

Als we dan verder lezen:

a) dat de staat de VOORWAARDE is voor het geestelijke leven der personen (bl. 14);

b) dat de staat, in zoverre hij den geest der natie in staat stelt zich te ontplooiën tot volkenrijkdom, levens aan dien geest GESTALTE GEEFT;

c) dat de staat het tot zelforganisatie gekomen RECHT IS;

d) dat hij de HOOGSTE „vorm”(1) van recht is;

e) dat als deze organisatie de staat BOVEN het recht staat(1), d.i. dit vaststelt, verandert en opheft;

f) dat de staat als MACHTHEBBEND meteen(1) overheid is, en dat wat de rechte staat doet (men lette erop, dat de heeren uit den treure, ook in het bijvoegsel verzekeren, dat hun staatsleer opzettelijk formeel gehouden is!!!) VANZELF zedelijk en redelijk zal zijn;

dan is het vrij overbodig, citaatjes uit Hegel en Bolland te halen, gelijk thans het Bijvoegsel doet, om te doen zien, dat een bepaald staats-absolutisme, dat waarschijnlijk niemand, en zeker „De Reformatie” niet, de N. S. B. in de schoenen schoof... bij DEZE denkers niet voorkomt.

Wij beweren alleen maar: wat hier staat, dat is inderdaad staatsabsolutisme, zooals het door elk gewoon mensch bedoeld is.

Had m
praat! C
gezin, m
Over de
zake de
soon. Wi
met den
lijken” m
indien hi
Ziet hij c
reeds me
schoven.
staat en
slag om,
een eind
hier als
van den
Terwijl
te staan,
op die
grijpen,
door de

Nasch
week we

Pluriform

Blijkba
feit, dat
der kerk
Hepp sch

„Evenw
praeroge
thans o
vestigia
Italië, D
rannie
getreden
Zijn ver
zijn kra
ook and
geheel z
Papister
pluier)
chend, „
De stric
ting (Co
geheele
ge(n) v
ma, Inst
Tot zo
artikel.

Nu die
doeling
Men ze
spraken
de Refor
niet had
over he
n.l. dat
Indien p
Calvijn
nadrukke
zeggen z
die prof
hebben,
Evenw
neer pro
gevoelen
terugkom

„Elke
heden a
andere
moet al
lijk w
plaat
zich
maak
zegt nie
sta de
genoem
schouw
lijke h
wettige
Antich
die de
tigna n
Het is
taal, nie
van. Ve
recks t
alken d
dat volg
sche ker
kerk te
voorwa
Reform
de lar
rooms
dit de
Dat is
Welnu
dit is.
Want
niet he
aanduid
dan één
oude, v
instit
naast
dus no